

készen van a fejecske

pont pont vesszőcske
itt kezdődik minden
összeérnek a pálcika kezek
anyán szoknya haja túl ér a rajzpapíron
apán nadrág és bajusz
széles váll mindenkinél magasabb
köztük én mindkét kezemet fogják
rövidnadrág gödör haj
egyik lábam egy pöttyös labdán

pont pont vesszőcske
itt végződik minden
lógó pálcika kezek
anyán nadrág haja a mellkasára lóg
apán atléta kezében sörösüveg
mindenkinél alacsonyabb
én egy másik rajzlapon még mindig középen
ülök magam elé nézve kopaszon, befejezetlenül,
és a labda legurul a rajzpapírról

smink

tekintettedben azok a fények,
amit összegyűjtöttem a játszótéren
és eléd szaladva a szemedbe szórtam.
nem tudtad úgy összerakni a részeket,
hogy mindenkinek jó legyen.
hogy mindenkit egyformán süssön a Nap.
magaddal is törődnöd kellett volna.
csak néha elindulni valahová egyedül,
ahol senki nem látja meg
tenyereidben szorongatott
éltvonalad elágazásait.
ahol úgy sminkelheted ki magad,
hogy estére nem folyik szét a szemeid körül
az addigi összes álom,
melyet mindig nekünk képzeltél el.

csak ülni egy padon a legelhagyottabb parkban
azok nélkül, akik miatt hagytad magad
a tükör előtt ilyen fiatalon így megöregedni.
én megkeresnélek anya, de nagyon nehéz.
az összes fényt kiejtettem a kezeimből.
szerelem az, ha két ember úgy tud
hátat fordítani a másiknak,
hogyan azt egyikőjük sem veszi észre.

nehéz

csak úgy merek veled szembenézni,
ha messze a hátad mögé állok,
valahová a horizont vállalai mögé,
ahol ha megfordulnál, akkor is
csak nehezen vennél észre.
mélyen megvágta magad a borotvával.
szólni nem merek, nehogy még jobban
felsérts ismeretlen arcodat,
s eltorzítsd a megmaradt vonásokat,
amit tőled örököltem.
anya a kert végén épp gyűlöli elválni a csirke nyakát.
a legszentebbekből is kegyetlen gyilkosok lesznek.
súlyosan kopaszodok a tükör előtt,
pedig még annyira gyerekek kellene lennem.
egy lábaskába gyűjti össze a vért,
csorog a könnyem, megállíthatatlanul zokogok.
holtsápadtan hagyomát pucolok az utolsó vacsorához.